

da raje plača in je ob enem priložil naloženo kazen. Ali čeravno je glavarstvo brž prej dobilo naznanilo, vse eno je izdalo zaporni ukaz, denar pa je kot kazen sprejelo. Nasledek je bil, da je žandar po ukazu glavarstva posestnika spremil k sodniji, ali tu ga, ko so videli pomoto, niso hoteli zapreti. Ta se je sicer jezil, ali ne da bi iskal zadoščenja pri višjej oblasti za storjeno sramoto in ne da bi pomoto glavarstva razkril, raji je molčal. Ko smo mi to poizvedeli, jezilo nas je zelo ali pomagati ni bilo več, ker je pritožbi postavni obrok potekel. V tistih okoliščinah je treba Slovencem pač več odločnosti; naj se tudi takim mogotcem za drugičkrat odkažejo postavne poti, da ne bodo več tako tiransko postopali.

Poseben trn v peti pa je onim gospodom bilo majhno bralno društvo v njihovem okraji. Ker je bilo v slabih gmočnih razmerah, menil je odhor pomagati si z igro-tombolo in vložil je zato potrebno prošnjo na finančno oblastvo, po c. kr. okr. glavarstvu. Ali tu se je že za potrebno skrbelo, da se je prošnja odbila in društvo ostalo na cedilu. Drugič je nameraval odbor prirediti majhno veselico v domačej vasi, ali glejte, glavarstvo je ni dovolilo z izgovorom, da bajé sedež društva ni ondi, čeravno je v § 1. društvenih pravil razločno pisano: Sedež društva je v Ribnici. Še le odlok c. kr. namestništva je po večih mesecih o tem poučil gospode pri c. kr. okr. glavarstvu, in sedaj mislimo, da bo vsaj nekaj časa v tej reči mir. Sploh pa, ako kdo v kakej zadevi zahteva ravnopravnosti in se opira na § 19. drž. zak., ondi ne doseže ničesa, temveč odpravijo ga z izgovorom, „da ondi ni prava inštanca to ali ono reč vravnati“ itd. Doseže se pri njih le toliko, kolikor jih višje oblasti prisilijo storiti.

Da takojšnje ravnanje gotovo ni znamenje pomirljivosti med narodi, po programu Taaffeja, tega prepriča se lahko vsak iz navedenih vzgledov, katere sem priobčil največ zato, da nam nasprotniki naši ne bodo mogli očitati, kako se Slovencem godi dobro gledé narodne ravnopravnosti.

Izvolitev lavantinskih škofov.

(Dalje.)

Opoldne je bil pri Njih ekscelenciji, prevzvišenem nadškofu, veliki obed, h kateremu so bili povabljeni visoki Solnograški stolni kapitol, vsi naši lavantinski gostje in duhovstvo Solnograško.

Da je pri obedu dohajala napitnica za napitnico, katere so zlasti slavile in opevale novega škofa, je razumljivo. Ali naše čitatelje bode posebno zanimala napitnica našega prečastnega in preljubega prelata, gosp. Fr. Kosarja, kateri so v imenu našem povzdignili kro-

žico, da so pozdravili našega novega premil. kneza in škofa. Rekli so: Sveti obredi, katere smo denes pri škofovskem posvečevanju občudovali, so zares tako lepi, pomenljivi in vzvišeni, da se mi je med opraviлом vseskozi misel ponavljala: le sveti Duh jih je zamogel sv. cerkvi narekovati.

Med vsemi obredi je vendar eden na mene napravil poseben vtis, in sicer obhajilo pri sv. meši, katero so služili presvitli in prevzvišeni nadškof in metropolit; obhajilo pravim, pri katerem sta posvečevatelj in posvečenec iz istega keliha pila presveto Rešnjo kri Božjega Sina. Tudi mi vsi, ki smo pri sv. meši opravili duhovno sv. obhajilo, smo prav zato v duhu pili iz istega keliha.

Svetli in vzvišeni novoposvečeni knez in škof Lavantinski! S tem je dovršeno, kar je Božja previdnost določila z Vami in z nami. Kelih Vašega življenja je od denes zanjeprej tudi kelih našega življenja. Po Božji volji ga hočemo skupaj piti, ne le kelih veselja, ampak ako bi Bog tako hotel, tudi kelih poskušinj in trpljenja; dobro vedoč, da smo učenci onega učitelja, ki je vsem svojim vernikom eno edino pot proti nebesom odkazal in to je pot sv. križa.

Vendar denes, ko obhaja Lavantinska vladikovina praznik vesele poroke s svojim novim škofom in ženinom, ni vmestno, vzbujati tako resnih spominov. Temveč spodobi se, da želje, ki denes v veselem srcu vseh Lavantincev kipijo, tudi mi, kakor namestniki cele vladikovine, pri tem preslavnem omizji veseli izrečemo.

Svetli knez in vladika! Mi Vam tedaj želimo, in želimo prav iz srca, da so dnevi Vašega vladikovanja vseskozi dnevi solnčni, dnevi srečni, dnevi veseli, in da so steze, po katerih bodele hodili, vseskozi potrošene z nebeškimi cveticami Božjega blagoslova.

In v to ime povzdignemo čaše in napijemo bolj pristrčno ko moremo, da veselo odmeva po vseh vladikovinah Solnograške metropolije: Bog živi, Bog ohrani novega kneza in škofa Lavantinskega, da nadpastirsko palico s krepko roko vodijo Bogu na slavo, škofiji na korist, sebi pa na večno zasluženje mnogo in prav mnogo srečnih in veselih let! Slava, slava, slava!

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Sevniške voščenke.

(Konec.)

Drevo: raste pomalem, nareja široko, nizko, okroglasto (če se obrezuje, grmičasto), nepravilno krono. Pozno rodi, pa zatem obilno. Za zimo ni občutna, da bi drevesu škodovalo, in stori na slehernej zemlji, ako le ni mokrotna. (Debilo in veje znotraj rade gnjujejo, ako so